

KRYPTON

„9 LEI PE UN TRIMESTRU...?!“

Intervi cu Dragoș Docan

• AMINTIRI DE LA 1 DECEMBRIE
 • IN NICI UN CAZ NU VOM CINTA THRASH • AM FOST CONSIDERATI PARIA SOCIETATII • NU AVEAM DREPTUL LA PENSIE, NU-L AVEM NICI ACUM •

— Rep.: A trecut multă vreme de la o întâlnire (sub formă scrisă sau înregistrată) cu Dragoș Docan. Ce mai este nou?

— D. D.: Intii o completare a echipel. S-a reintors, din Olanda, clăparul nostru Răzvan Filu. Deci, sintem din nou 5.

— Rep.: Dar nu mai activează...

— D. D.: Vali Stoian, cu care am apărut pe discul „Fără teamă”. A fost doar colaborator vreo 3 luni. Formula de bază, în timpul absenței lui Răzvan, a fost de 4.

— Rep.: Cum a fost, hai să-i zicem impactul, revenirea lui Eugen Mihăescu în grup? Care este partea neștitută?

— D. D.: M-a sunat imediat după Revoluție, anunțându-mă că vrea să se întoarcă. Bineînțeles că am fost de acord.

— Rep.: Când a plecat?

— D. D.: Cu vreo 8 luni înainte de Revoluție. Când mi-a telefonat, noi trăsesem deja discul „Fără teamă”. Eu am lucrat cu el aproape 10 ani. Am fost foarte mulțumit și entuziasmat de ideea revenirii lui în trupă. Prima lucrare de mari proporții, care a și marcat de altfel întoarcerea lui, a fost o pară rock, pe care am prezentat-o în ziua de 1 decembrie 1990.

— Rep.: Și pe care ați făcut-o desțuia de repede, având în vedere proporțurile lucrării. Ideea o aveai mai de mult?

— D. D.: Nu. Ideea ne-a venit și s-a materializat practic în 3 săptămâni. Foarte, foarte rapid. Am fost presați de timp și de faptul că am avut foarte puțin spațiu de imprimări. A fost o muncă inumană.

(Continuare în pag. a III-a)

de toate DE TOATE de toate DE TOATE

● Revin la emisiunea „Veniți cu noi pe programul II” pentru că merită atenție editia de luni 1 iulie, cea transmisă de la discoteca „Vox Maris București”. Meritul exclusiv al unei participări atât de bogate îi aparține patronului, dl. Nicu Năstase, care i-a invitat personal pe cei prezenți. Cu excepția unor mici scâpări de limbaj (gen „dați-o pe de-a dreptul”) și unele perorații inutile, emisiunea s-a apropiat mult de ceea ce înseamnă program de divertisment, prin varietatea temelor abordate. Muzică, sport, afaceri, caricatură,

Rojas (bas), Jeff Golub (chitară solo), Chuck Kentis (keyboards), Todd Sharp (chit.), Dave Palmer (tobe), Nick Lane (suflători), Jimmy Roberts (saxofon), Rick Braun (trompetă și clape), Don Teschner (mandolină) precum și vocalistii Del Phinnesse și Dorian Holly. Albumul retrospectiv „The Best Of Rod Stewart” conține și o melodie nouă, „Downtown Train”, care după 1989 a devenit un mare hit. Anul trecut „It Takes Two” în duet cu Tina Turner a făcut turul de onoare prin topuri iar acum „Rhythm Of My Heart” confirmă va-

media : 117-9228 iar telefonul este 117-9488. Intre 23 și 25 august are loc „The 1991 Reading Festival” prezentat de celebrul D.J. John Peel. În prima zi vor cânta Iggy Pop, Sonic Youth, Pop Will Eat Itself, s.a. Pe 24 sunt programați James, The

poliție. Temele lor favorite par a fi drogul, criminalitatea, sexul. Si nu în sensul critic! ● Robert Van Winkle (Vanilla Ice pentru prietenii muzicii) a fost arestat la Los Angeles pentru amenințarea cu pistolul a unei persoane într-o parcare din Hollywood. Nu se știe dacă

Color Me Badd

dans modern (mai puține jocuri de cabană, ceea ce nu ne-a deranjat de loc), video-clipuri, dialoguri alerte și spontane au făcut ca atmosfera să semene într-adevăr cu programele occidentale (din care vrind nevrind, ne inspirăm). Dacă se poate, mai faceți domnilor!

● Multi media, așa cum anunțăm, firmă de impresariat internațional, cu sedii în mai toate țările europene, a organizat o serie de concerte dintre care cel cu YES s-a anulat dar

loarea și priza constantă a acestui interpret, care la 10 ianuarie a implinit 46 de ani. La ultimul album, Rod a reluat relația cu producătorii Trevor Horn și Bernard Edwards și cu compozitorii Jim Cregan și Kevin Savigar. Nu lipsesc din concert nici piese Van Morrison, Tom Waits sau Robbie Robertson. „Interpretarea sa, face ca inimile noastre să bată mai puternic” — The Daily Telegraph. Pe stadionul M.T.K. din Budapesta va concerta pe 18

Slaughter, nerăbdători să ajungem la litera S

Fall. De La Soul, iar pe 25 The Sisters Of Mercy, Gang Starr, Neds Atomic Dustbin. (Abonamentele, așa de dragul comparațiilor, costă 40 de lire pe 3 zile) ● Albumul grupului N.W.A., despre care am amintit în numărul trecut este ur-

va fi condamnat, deși antecedente penale are. Deocamdată eliberat pe cauțiune se bucură de turneul britanic încheiat și de lansarea single-ului „Rollin' In My 5 O”, inclus pe cel de-al doilea L.P. ● Primul single extras de pe discul „On Every Street” al grupului DIRE STRAITS este „Calling Elvis” (în august în magazine). Turneul care va dura doi ani (300 de concerte pentru aproximativ 7 milioane de spectatori) debutează în Irlanda (Dublin Point) cu 5 concerte între 23 și 27 august. ● Annie Lennox lucrează la primul ei album solo, ceea ce nu înseamnă că Eurythmics își încheie cariera. Cu Dave Stewart va colabora din nou în 1992. ● Calvin Hayes și Phil Thornally de la Johnny Hates Jazz au suferit un accident de mașină în ziua de 6 iunie. După spitalizare și starea de șoc firească în astfel de situații, au revenit la Londra. Erau doar pasageri. ● Corrosion Of Conformity reapar după 7 ani cu un disc. ● Și Toto lucrează în studio deși solistul vocal Jean Michel Byron a părăsit trupa. Chitaristul Steve Lukather va îndeplini și această misiune. ● Britanicii de la Sabbath au încetat colaborarea cu firma germană Noise după apariția celui de-al treilea album intitulat „Mourning Has Broken”. ● L.A. Guns reeditează mini-albumul, care inițial a avut un tiraj infim. Acest E.P., „Raw Tracks 1984” conține 5 melodii și un interviu cu chitaristul Tracii Guns. Formula de atunci era: Tracii (avea 16 ani!), Mike Yagosi (solist vocal), Ollie (bas). În curând sosește și actualul album L.A. Guns. Vom avea ce compara ● Nocturns din Florida, grup renumit pentru faptul că folosește clapele deși abordează „deathmetal” autentic, își caută un vocalist pentru a-l elibera de această sarcină pe bateristul Mike Browning. Cine se oferă? ● Canadienii Voi Vod au înregistrat cel de-al 6-lea album, „Angel Rat” cu producătorul Terry Brown (a lucrat recent cu Rush).

ANDREI EUGEN

Freedom Williams și Zelma (C & C Music Factory)

următoarele sint confirmate (cu rezervele de rigoare). După aproape 30 de ani de carieră, 16 albume, și nenumărate succese pe single (enumerarea lor ne-ar lua mult spațiu), Rod Stewart își reia traseele europene cu L.P.-ul „Vagabond Heart” (pe care desigur l-ați ascultat la radio). Turneul a debutat în luna martie în Scoția natală. Cei nouă muzicieni care-l însoțesc sint Carmine

iulie de la ora 20.00. Am sperat să ajungă și la noi dar tratativele au eșuat. Această firmă ne anunță că pe 22 august festivalul Monsters Of Rock se va desfășura pe un alt stadion din țara vecină. Repetăm rețeta, urmind să revenim cu amănunte pe măsură ce ne parvin: AC/DC, Metalica, Mötley Crüe, Queens-Ryche. Pentru cei interesați, numărul de fax de la Multi-

mărit de secțiunea Scotland Yard-ului, Obscene Publications Squad Office (există și așa ceva și nu-i rău). Casa de discuri Island ar urma să piardă 120.000 de lire dacă instanța decide retragerea discului american de pe piața britanică. Cei de la N.W.A. au mai avut astfel de probleme și cu primul album, „Straight Outta Compton” iar concertele lor din S.U.A. au fost adesea oprite de

FILME LA T.V.

12-18 iulie 1991

Vineri 12 iulie, pr. 1, ora 10.20 — JOCURI PERICULOASE (Jeux dangereux) FR, R: Philippe Lefebvre; cu: Victor Lanoux, Anny Duperey. Film polițist în care un inspector de poliție răbdător acceptă amestecul fiului său, de vîrsta claselor primare în relațiile cu diversele persoane care îl frecventează, reușește să descopere resorturile și faptele unei crime comisă de o bandă de beneficiari ai cîștigurilor rezultate din jocurile de noroc; ora 21.40 — film serial DESTINUL FAMILIEI HOWARD — ep 10.

Simbătă 13 iulie, pr. 1 ora 21 — film serial NICK „VINĂTORUL DE CAPETE” (Nick chasseur de tete) FR-1993 ep. 1 serial polițist; ora 23.45 MOONLIGHTNING (S.U.A., 1985) R: Robert Butler cu: Sibil Shepherd, Bruce Willis. Film polițist. Aventură suspense pe fondul unei frumoase povești de dragoste, pr. 2, ora 16.25, CADET ROUSSELLE (FR-1954) R: Andre Hunebelle; cu: Francois Perier, Bourvil, Dany Robin. Comedie. Ultimul din cei trei gemeni ai familiei Rousseau după o serie de aventuri ajunge general în timpul lui Napoleon.

Duminică 14 iulie, pr. 1, ora 11.05 — film serial pentru copii VIZITATORII, ep. 3; ora 19, film serial DALLAS, ep. 39; ora 21, SAMURAIUL (Le samourai) FR-1967 R: Jean Pierre Melville; cu: Alain Delon, Cathy Rosier, Nathalie Delon. Film polițist. Dramă psihologică. Angajat cu contract să omoare un patron de restaurant, eroul se lasă în final omorit de poliție pentru a nu duce la îndeplinire un al doilea contract.

Marți, 16 iulie, pr. 1, ora 10.20 reluare: IN AFARA LEGII (S.U.A.) ORA 21, TELECINEMATICA — DRAGOSTE DE DUPĂ-AMIAZA. FR, 1967 R: Eric Rohmer; cu: Bernard Verley Zouzou, Francois Verley. Dramă psihologică. Tema consecvenței eroului față de propriile convingeri morale exercitată în domeniul relațiilor personale prin controlul propriu asupra senzaționalității și a pornirilor sentimentale este tratată în perspectiva relației unui bărbat căsătorit cu o femeie cunoscută în trecut, pr. 2, ora 18.10 Așii cerului albastru, ep. 15.

Miercuri, 17 iulie, pr. 1, ora 21: DESTINUL FAMILIEI HOWARD, ep. 11.

Joi 18 iulie, pr. 1, ora 21, DALLAS, ep. 40.

Nu ne asumăm responsabilitatea pentru schimbările din program.

Erată

În numărul trecut pe plan la pag. a II-a se afla Andy Bell din grupul Erasure.

Supliment editat de „Presa liberă” în asociere cu cotidianul societății „Curierul național”

Regia Imprimeriilor Naționale — Imprimeria „Coresi” București

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

FAITH NO MORE. Inițial s-au numit Faith No Man prin 1983, la San Francisco. Au devenit cunoscuți, după opinia cronicarilor australieni, abia după al treilea album, „The Real Thing”. Combinația extrem de originală între funk, rap, metal, punk și rock tradițional asociată cu o scriitură inspirată i-a adus în topuri deși nu pot fi considerați comerciali. O degustare bine servită publicului larg a fost single-ul „We Care A Lot” (1987). Acesta figurase pe al doilea L.P., „Introduce Yourself”. Chuch Mosley, vocalistul inițial, a părăsit trupa înaintea înregistrărilor pentru „The Real Thing”, disc apărut în 1989. Locul lui a fost luat de

Mike Patton (fost la Mr. Bungle, grup pe care nu l-a părăsit definitiv, de unde și zvonurile că va pleca de la F.N.M.). Este mult mai funky decât predecesorul său. Colegii lui Mike sînt: Jim Martin (chitară), Roddy Bottum (keyboards), Billy Gould (bas), Mike Bordin (tobe). Și despre acest grup s-a scris mult în lume, dar la noi cu excepția unui video-clip difuzat într-o vreme mare lucru nu se știe. După citeva audiții de disc, vom reveni la F.N.M.

FASTER PUSSYCAT. Formați la Hollywood în 1986. Stabiliți la Los Angeles. Componența: Taimé Downe (solist vocal), Brent Muscat (chitară), Greg Steele (chitară), Eric Stacy (bas), Brett Bradshaw (tobe). Acesta din urmă l-a înlocuit recent pe bateristul Mark Michals care fusese exclus din cauza unor probleme cu justiția. Albumul de debut s-a vîndut în 400.000 de exemplare. Au fost adesea comparați cu Guns N'Roses, dar se poate spune că au o identitate bine definită. În 1989 a apărut albumul „Wake Me When It's Over”, iar de atunci, pe plan discografic nimic nou. Spre deosebire de alte grupuri „sleaze-rock” cu filiație Kiss, via-Hanoi Rocks, Faster Pussycat au simțul umorului dezvoltat.

LITA FORD. Născută la 28 septembrie 1958 la Londra. Acum nu are o trupă anume. Fondatoare a grupului feminin Runaways împreună cu Joan Jett. Lita a cîștigat 6 ani la rînd titlul de Best Female Vocalist, oferit de cititorii revistei americane „Circus”. În 1983. Lita Ford a semnalat că este decisă spre zona hard & heavy prin albumul „Out Of Blood”. Pe discurile ei apar melodii scrise și uneori chiar interpretate de lumea bună a genului: Ozzy Osbourne, Lemmy, Nikki Sixx. S-a măritat la un moment dat cu Chris Holmes de la W.A.S.P. Gurile rele spun că n-a ținut prea mult căsnicia fiind prea heavy pentru ambii. În 1988 a obținut disc de platină cu „Lita”, care i-a garantat „piața” și pentru „Stiletto”, apărut în 1990. E de ascultat nu numai de privit!

Faith No More

Faster Pussycat

Lita Ford

MUZICA SE FURĂ (II)

Și dacă n-a rămas nici o urmă pînă azi, Mapleson a avut cel puțin meritul de a iniția practica, pe vremea aceea legală, de a transmite contrafrăilor săi gustul pentru înregistrări și de a iniția o mică parte a publicului cu înregistrările din concert, făcute într-o epocă în care industria discului deținea un rol neimportant în economia unei țări. De altfel, în primul sfert al secolului nu se puneau problema pirateriei, căci existența acestui fenomen — și caracterul său interzis — presupune prezența structurilor autorităților și drepturilor de autor. Dar înregistrările directe din concert se multiplică precum plinea pe masa lui Iisus în simul muzicii populare, mai ales de jazz și blues. Deci al muzicii negroidă. Și cînd se știe că America — această mare țară democratică — și primele sale companii de discuri refuzau să acorde libertate de exprimare muzicală muzicienilor de culoare, totul se explică. Pentru a-și exercita talentul, aceștia din urmă, se întîlneau în locuri devenite mitice, unde s-au născut și continuă să se nască înregistrări „live” de o autenticitate inegalabilă. Înregistrate de la Carnegie Hall, templul jazz-ului și blues-ului utilizau în exclusivitate tehnica „bootleg”, adică înregistrarea neoficială a concertelor „live”, a emisiunilor radio sau TV. Și care nu trebuie confundate cu pirateria, care constă în copierea înregistrărilor deja apărute sub o formă diferită de cea originală sau cu contrafacerea care este copia exactă, dar difuzată în afara circuitului a unui album oficial. Atunci, autoritățile juridice obișnuiau să desemneze toate aceste trei categorii prin termenul generic de **piraterie**. Un cuvînt care își va dobîndi întreaga semnificație peste ani, cînd fenomenul va afecta muzica cea mai populară a epocii, cînd casele de discuri își vor recupera și proteja ceea ce fusese atît de denigrat la începuturi: rock-ul.

ROCK-UL ȘI PIRATERIA — FENOMENE INSEPARABILE
 În 1969, producătorii de vinil își frecau minile a satisfacție. În timp ce artiștii cîștigau discuri de aur, magnații acumulau acest metal prețios într-o manieră pe care decența ne împiedică să o calificăm. În mare, industria discului își exercita despotismul asupra fiecărui element: data apariției, coperta, muzica însăși. Ea controla totul sau aproape. Pentru că iată, apare un dublu album. Ambalat într-o copertă albă, fără titlu și fără să se menționeze data, el a fost botezat în cele din urmă „Great White Wonder”. „GWW” regrupa o colecție importantă de inedite datînd din vremea primilor pași ai lui Bob Dylan la Minneapolis, cu 8 ani înainte, în timp ce legendarul „Basement tape” fusese înregistrat cu The Band abia în 1967 (un an mare).
 Prima victimă a planetei numită „piraterie” a fost deci papa Zimmerman și chiar dacă sunetul era foarte prost, venturile aduse de cele 8.000 de copii vîndute s-au scurs prin spatele său și al caselor de discuri oficiale. Frumoasă lovitură. Mai departe, viața acestui pionier al pirateriei rock devine tot mai interesantă. „GWW” a trecut succesiv în minile altor fani (40.000 de copii repuse în circulație) apoi în cele ale casei de discuri Columbia. Sase ani s-au scurs înainte ca lumea să nu mai comercializeze falsurile sub numele legal de „Basement tape”. Sase ani în care ele au îmbogățit și pasionați numeroși fani ai lui Dylan. Tot în 1969, revista americană Rolling Stone aducea la cunoștință existența unui superb „bootleg” al grupului Rolling Stones, creionîndu-l în câteva linii. Răspunsul lui Sam Cutler, managerul grupului, referitor la opinia sa despre acest gen de înregistrare: „mă voi duce să cumpăr cîteva exemplare pe care să le ofer membrilor grupului. Pentru prima oară, ei vor plăti pentru a-și asculta

muzica. Nemaipomenit, nu?! Dar asta nu e totul. Căci ceea ce era atunci amatorism va deveni o activitate înfloritoare pe măsură ce se apropia sfîrșitul

anilor '70, vîrsta de aur a rock-ului și decadența sa.
 O activitate în măsură să neliniștească din ce în ce mai mult pe cel cărora trebuia să le revină banii în mod normal. Discuri, casete, postere — pirateria se diversifică. Iau naștere și serviciile juridice în structura caselor de discuri, astfel încît legea să le protejeze de furturi și să restabilească

ordinea în această afacere tulburată de intruși. Plouă cu pedepse. Chiar cu închisoarea. Pentru simpla îndrăzneală de a vinde o înregistrare în afara circuitului convențional. Deși, singura diferență între o casă de discuri și un pirat profesionist este că unul își reține 95 la sută din beneficii, în timp ce celălalt ia, egoist, tot profitul — adică 100 la sută. E destul însă pentru ca să se nască o problemă de etică a banilor care circulă în spatele grupului. Și chiar dacă fanul nu produce sau nu cumpără copia grupului său favorit ca intenția de a o rula, proliferarea înregistrărilor poate ataca dreptul muzicienilor de a-și face muzica să sune așa cum doresc. Unii muzicieni sînt realmente îndrăgiiți împotriva pirateriei — nu poate fi uitată niciodată lupta feroce dusă de Led Zeppelin împotriva piratilor — în timp ce alora nu le pasă, se amuză sau se servesc de aceste situații în interesul lor (celebru „Bootleg” al grupului Aerosmith).

MAREA EXPLOZIE
 Chiar dacă aceste probleme de moralitate au rămas fără răspuns, muzica interzisă și banii se întrepătrund în rețele clandestine solide, cum este cazul societăților care comercializează benzi „live” sau copii ilegale fără nici un fel de autorizație. Ele apar fulgerător sub titluri misterioase înscrise pe coperti cu un design improvizat și grosier. Apoi, dispar. Multe au reușit, chiar, să-și facă un nume în istoria pirateriei: „Rubber Dubber”, „Immaculate Conception Records”, „Contra-band Music” (aici, cel puțin, e clar...), „Kustom Records” sau „Trade Mark Quality” într-o primă etapă. „Wisar'o Records”, „K & Z Records” și mai ales „The Amazing Kornyphone Record Label”, în cea de-a doua. Construite la semi-clandestinitate, durata lor de viață a fost scurtă, dar unele au oferit colecționarilor cite o piesă rară sau o calitate excepțională. Sau pe amîndouă.

Traducere și adaptare după „HARD FORCE” EMMA POPA

Joan Baez

(V. urmas)

1. Dan V. Dumitriu are motive de bucurie 2. Bobby F de la Boney M ajutat sa intre in cabina in timpul concertului (propunere pentru poza anului) 3. Premiantii: Diana Spinu, Aneta Nedelescu, Ovidiu Komornyk 4. Al Bano ii "pofteste" pe ziaristi... in cabina 5. Casa de moda Yana Hadia, printre sponsorii festivalului 6. Sandra 7. Cistigatorii Greta Pope (SUA) si Marin Petrace-Pechea 8. Pana la pedala! Gibson Brothers 9. George Hristov ne iubeste

BUCURESTI

'91

Foto: DAN VATAMANIUC LIVIU POPESCU

Foto: LIVIU MINECAN

S-a transmis pe micul ecran, s-a scris in presa mai mult sau mai puțin, totuși ne-am gândit la cititorii noștri fideli, la colecția lor de evenimente. Echipajul nostru a pendulat între culise, holuri, bufete, loja juriului, intrări-ieșiri. Fotoreporterii Liviu Minecan, Liviu Popescu și Dan Vatamaniuc au adunat imagini pe care le vom publica acum dar și în numerele viitoare. Opiniile specialiștilor, a publicului, concurenților, organizatorilor pot deveni premise pozitive pentru o viitoare ediție, pe care o dorim **MULT MAI BUNA!**

SOTII PREDESCU. "In sfirsit putem viziona un spectacol deosebit la Sala Palatului: "Toate snt bine puse la punct. Ne-a plăcut Aneta Nedelescu și Mirabela Dauer."

MIOARA ELMOHOUN, 22 de ani, doar căsătorită. "M-așteptam ca Boney M. să vină cu ceva nou. Snt dezamăgită, motiv pentru care nu stau pînă la sfirsit."

DUICAN DOINA ȘI GABRIEL, juristi. "Ne-a plăcut Ovidiu Komornyk și mezină concursului (Victoria Balcu). Dintre creații ne-a impresionat Mihai Constantinescu pentru că a apărut cu copiii. În privința Angelei Similea păreri celor doi snt divergente. El e pentru, ea contra."

CRISTIAN BALĂTUȘ, 22 de ani, diriginte de postă. "N-a ieșit nimic în evidență. N-am remarcat pe nimeni. Melodiile au fost drăguțe dar nu deosebite."

CEZAR, 24 de ani, profesor. "Luminile se folosesc greșit. Defecțiunile prea dese la microfoanele prezentatorilor. E greu să organizezi un festival. E bine că a avut loc. La creație mi-a plăcut compoziția lui Watzis interpretată de Angela Similea."

GHEORGHE MIRCEA ADRIAN, 21 de ani, TUBAL S.A. "Din tot Festivalul mi-a plăcut olandeza (Caronne) pentru că roscată, drăguță și simpatică."

VENERA JURCĂ, economista. "Multe dintre melodii au sunat mai bine în versiunea străină. Deci stăm rău cu orchestrațiile. Deci stăm rău cu orchestrațiile. Greta Pope m-a impresionat. I-aș da premiul compoziției lui Ion Cristinoiu. Sub așteptări, Angela Similea iar de bun gust și finuță Mirabela Dauer."

MARINESCU DIANA, ingineră. "Nu mi-a plăcut toaleta Cristinei Topescu. O notă proastă pentru sonorizare."

DIANA SPINU, cistigătoare la secțiunea interpretare: "Emoțiile snt mari, parcă mai mari decît în seara cînd am interpretat prima dată piesele în acest festival. Este primul festival la care particip și mă bucur că am reușit. Acesta este doar începutul unei cariere. Cred că am să particip și la Mamaia cu două piese în prima audicție, dintre care una va fi a lui Ionel Tudor. În general, ascult foarte multă muzică, printre solisti mei preferați se numără Whitney Houston, Mariah Carey, Aura Uziceanu, Elena Cîrstea."

JOAN LUCHIAN MIHALEA, "Și în sală se auzea la fel de prost ca acasă la televizor. Nu mă pronunț cu privire la concurs. Snt promiși cu privire la concurs. Snt colegii mei. La interpretare aș fi vrut să aibă totii mai mult nerv."

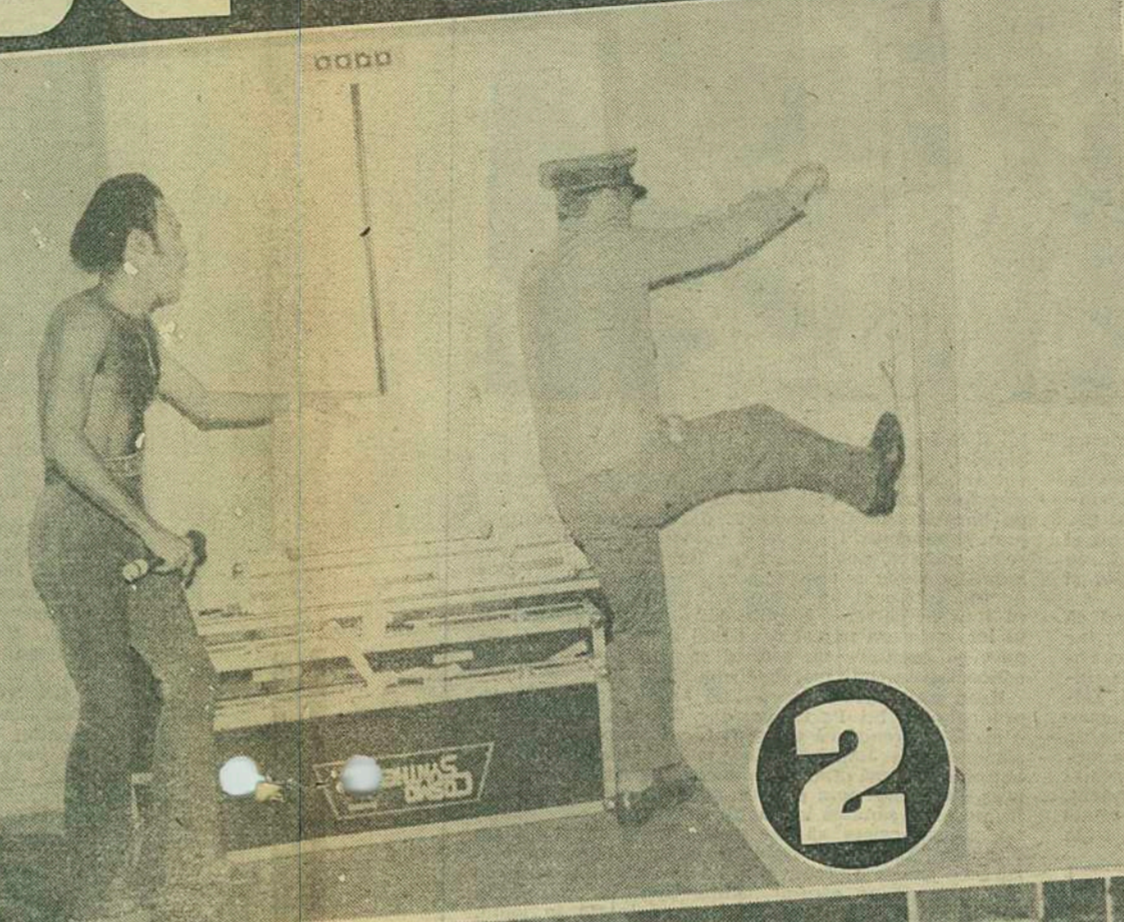
OCTAVIAN URSULESCU, "Entuziasmul sălii a cuprins și culisele. Trebuia să-l fi văzut pe Michael Crețu urmărind-o pe Sandra, fericit de reacția extraordinară a sălii. Probabil dînsul n-a știut ce sete de muzică au în suflet lor acești tineri care ani și ani au așteptat un asemenea spectacol. Sntem fericiți că am văzut publicul plecînd mulțumit. Pentru duminică, la Al Bano și Romina prevedeam demolarea sălii."

MARIN PETRACHE-PECHEA compozitorul ocupant al locului întâi la secțiunea CREAȚIE: "Mi se pare normal că am ajuns în seara finală și că am luat premiul. Este pe departe cel mai bun cîntec. Sper să devină melodia anului. Trăiesc în România din totdeauna. Compun de peste 30 de ani, dar niciodată nu a ajuns o piesă de-a mea în vreun concurs darmite într-un festival organizat de noi. Acest premiu îmi dă noi speranțe. S-a făcut într-un fel lumină."

Smaranda Oțeanu, critic muzical, redactor la ziarul "Adevărul", directorul publicațiilor "Melos": "Un festival care începe cu un recital Sandra și se încheie cu Al Bano și Romina poate concura cu orice festival internațional. Deci din acest punct de vedere organizarea este excelentă. Dincolo de asta, însă, festivalul are și o parte de concurs care nu se ridică la cotele așteptate. La secțiunea interpretare, concurenții snt timizi, neinstruiți, nefamiliarizați cu scena. Nici piesele nu au fost prea bine alese. La secțiunea creație, spectacolul este mult mai interesant prin participarea în festival a interpreților străini. Oaspeții care au preluat cîntecele compozitorilor noștri le vor duce cu ei lansîndu-le."

1

2

3

4

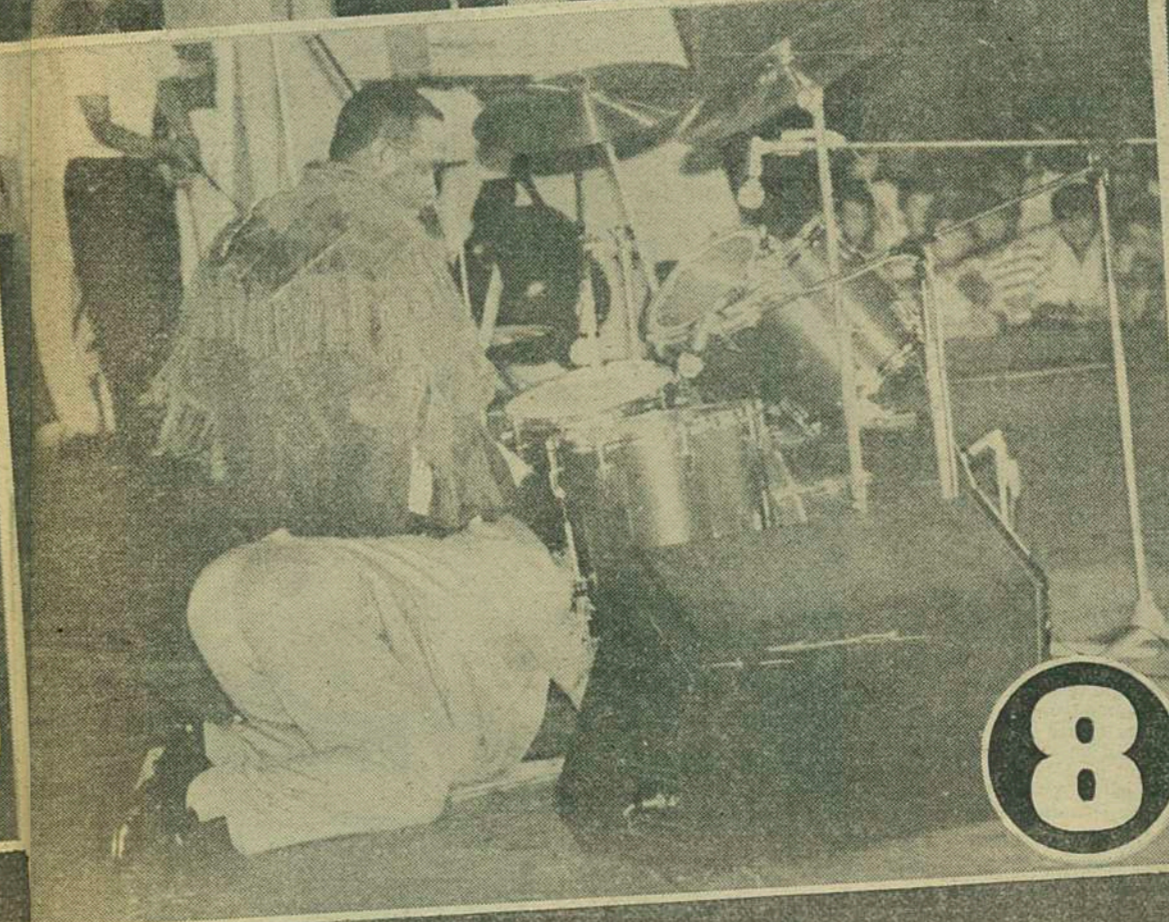
5

6

7

8

9

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Albumul care urma a fi definitivat în doar 18 zile a apărut în timp util pentru sărbătorile de Crăciun și era un miracol, cu toate că nu conținea decât opt piese semnate Lennon - McCartney. Celelalte cinci erau rock and roll-uri pe care băieții le îndrăgeau, redate de ei. Intitulat „Beatles For Sale”, discul nu prezenta nici una din acele caracteristici audio ale unui album pregătit în pripă și a înlocuit curind „A Hard Day's Night” aflat pe primul loc în topurile albumelor și oferindu-le satisfacția de a fi avut patru L.P.-uri number ONE la rând.

Cele două piese remarcabile ale discului erau compuse de John. Primul era o compoziție cu tentă blues-vals și se intitula „Baby's In Black”. Contrastând puternic cu celelalte piese „Baby's In Black” e o compoziție morbidă despre o tină care refuză să înceteze să depingă moartea iubitului. A doua piesă este și mai neobișnuită, având în vedere faptul că era compusă de un om care era obiectul unei atît de puternice adorații publice. Este intitulată „I'm A Loser” și, deși ostentativ gândită ca piesă despre o dragoste amputată, sună clar ca o lamentare: „Deși rid și mă comport ca un clown / În spatele acestei măști mă încrunt / Lacrimile curg ca ploaia din cer / Plîng pentru ea sau pentru mine? / Sint un perdant... / Nu sint ce par a fi”.

Era ușor pentru oricine îl cunoștea pe John să-și dea seama cît de nefericit era acesta purtîndu-și povara uriașă. Se simțea duplicitar în succesul său; prea puțin critic față de producția sa literară, dar și un agreabil, dragălaș Beatle. Viața sa familială era pentru el primul exemplu al ipocriziei sale. Era înșurat cu o femeie pe care probabil n-a iubit-o niciodată cu adevărat; creștea un copil „născut dintr-o sticlă într-o simbătă noaptea”. Chiar și casa cea mare de la țară îi provoca mai mult bătaie de cap decît bucurie. Casa fusese desfăcută bucată cu bucată de lucrătorii lui Ken Partridge, familia continuînd să locuiască în micul apartament pentru servitori de la mansardă. În furnicarul de electricieni, zugravi și alți meșteșugari care trebuiau de dimineața pînă seara nu putea fi vorba de viață privată. Într-o zi, cînd John i-a dăruit tapiterului o veche chitară de-a sa, s-a iscat o bătaie cumplită între acesta și un alt lucrător, care își dorea chitara pentru copiii lui. După acest incident, John s-a autoclastrat în apartamentul lui, refuzînd să mai aibă de-a face cu lucrătorii.

Pentru a spori claustrofobia la Kenwood, mama Cynthiai, Lillian Powell și-a părăsit casa din Hoylake, hotărînd de la sine putere să se stabilească la Weybridge, așa că i s-a făcut rost de un mic bungalow la cîteva mile distanță. D-na Powell era genul de soacră arhetipal, dominatoare, cu opinii și omniprezentă. Sosea în fiecare dimineață o dată cu lucrătorii, ajutînd la supravegherea construcției și decorării, ca și la îngrijirea lui Julian.

John refuzase să angajeze o bonă, insistînd că „n-o să-și lase copilul crescut de o străină”, iar Cynthia era ocupată practic tot timpul de îngrijirea copilului. Din fericire pentru ea, fostii proprietari le lăseseră și o menajeră extrem de bună, Dorothy Jarrett, o femeie inimoasă și draguță, care venea în fiecare dimineață să ajute la curățenie, la călcat și la altele. Cînd a devenit clar că era nevoie de mai mult ajutor, John i-a permis Cynthiai să angajeze o familie - bucătăreasă și intendent. În timp ce bărbatul făcea avansuri fiecărei femei care venea pe acolo și cînd John era plecat, soția

lui îi hrănea pe Cynthia și pe Julian doar cu hamburgeri. La sfîrșitul primei luni, fiica, tocmai divorțată, a cuplului se mutase cu părinții și începuse să-și facă ochi dulci lui John. Dot, menajera, o ura pe bucătăreasă și acuzațiile de lipsă de onestitate erau întemeiate. La această menajerie se adăuga un șofer soios și nebarberit, pe nume Jock, ale cărui haine ponosite miroseau permanent a fum de țigări de foi. Într-o zi un vecin a informat-o pe Cynthia că Jock își petrecea nopțile dormind în Rolls-Royce-ul lor, care era parcat ceva mai departe de casă. Se pare că bucătăreasa, șoferul și intendentul au fost concediați în timp util de firma NEMS.

Ușor, ușor casa a început să arate a casă sub supravegherea lui Partridge, dar Cynthia n-a încetat o clipă să creadă că ea ar fi făcut tot ce făcuse designer-ul lui John. „Făcînd toate transformările și obținînd o casă foarte modernă, tapițată toată în plus, Partridge ne-a părăsit, sint convinsă, cu un cec frumuseț și sănătos în bancă. Era superb, dar mama nu putea rezista să nu ne cumpere tot felul de vechituri, iar învîmășeala de obiecte făcea, pe măsură ce trecea timpul, casa să semene din ce în ce mai bine cu un cămin”, spune Cynthia. Sufrageria era mobilată cu o uriașă masă sculptată în lemn, albă, înconjurată de 12 scaune vechi, despre care John spunea că arătau de parcă ar fi fost mușcate de un cîine turbat. Dormitorul, pe care Cynthia îl considera prea mare pentru a fi confortabil, fusese obținut din trei camere mai mici. Patul de mărime super-king avea țablile pictate de mină. Instalațiile din bucătărie erau „top” și foarte complicate, așa că a fost nevoie de un expert care să le inițieze pe Cynthia și pe menajeră cum să folosească fiecare aparat.

GABRIELA ȘEICARU

(Va urma)

HELLO GOODBYE

You say yes, I say no
 You say stop, I say go go go, oh no.
 You say goodbye and I say hello, hello, hello.
 I don't no why you say goodbye
 I say hello, hello, hello
 I don't no why you say goodbye, I say hello.
 I say high, you say low
 You say why and I say
 I don't know, oh no.

O FATĂ ROMANTICĂ

Beverly Craven

Are pielea foarte albă și ochii negri, părul lung și un dulce accent de fată romantică cu gîndul întors spre trecut. Îi place să se cocolească în ambianța primitoare a propriului cuib pe care și l-a amenajat în casa sa din South London. Nu aleargă după mondenități, fiindu-i suficienți logodnicul, prietenii și, desigur, muzica. „Îmi plac lucrurile foarte simple, nu am gusturi extravagante, chiar și în materie de îmbrăcăminte prefer comoditatea elegantă”, povestește cu acel aer încă destul de incurcat

pe care-l mai are în timpul interviurilor.

Beverly Craven are într-adevăr puțin din aerul aspiranților la statutul de vedetă. Decisă fără a fi agresivă, frumoasă fără a fi fatală, dulce fără a apela la dulcегării. Cu cîteva luni în urmă a scos primul său album conținînd zece melodii de o perfecțiune rotundă și catifelată, hotărît romantice, realizate sub supravegherea atentă a lui Paul Samwell Smith bătrînul vulpoi al rockului britanic care în urmă cu 25 de ani era basistul istoricei formații

„Yardbirds” a lui Eric Clapton. Cîteva dintre aceste cîntece (Woman To, Woman, Promise Me, Holding On) sint mici bijuterii care-l incită pe ascultător de prima dată.

Astăzi Beverly este unul dintre talentele neașteptate, surprinzătoare ale scenei internaționale. Suride modest: „În realitate am încă multe de îmbunătățit. Partea muzicală poate se afla la un bun nivel, dar textele încă nu; aș vrea să pot scrie ceva mai profund și sper s-o fac cît mai curînd. Prietenii mă sfătuiesc să citesc multe cărți dar nu reușesc. Pe de-o parte pentru că nu am destul timp, pe de alta, mă plictisesc teribil. Să fie un defect? Sper să-l corectez”.

Da, autoanaliza e corectă. Cîntecele albumului sint însă învăluitoare, plăcute, ușor de memorat, cu texte ce relevă o curiozitate instinctivă pentru problemele de viață, îndeosebi ale cuplului. Dar este, într-adevăr, timp pentru perfecționare, mai ales că Beverly a simțit de acum gustul marilor succese.

Fiînd un personaj mai puțin cunoscut, s-o lăsăm să-și depeze pe scurt viața: „M-am născut în Sri Lanka în urmă cu 27 de ani. Am trăit în Asia doar cîteva luni și nu m-am reîntors niciodată acolo. Pasiunea pentru muzică a avut de luptat din greu cu activitatea sportivă, care o vreme a fost preponderentă. Am făcut mult timp inot de performanță, fiind specialistă în stilul liber. Patru ore pe zi de antrenament, iar la sfîrșit de săptămînă concursuri în toată Anglia. O experiență interesantă, bună pentru o anume vîrstă, dar care mă obliga foarte mult și mă limita la a face un singur lucru. Am inotat pînă la 17 ani și apoi am zis gata. Astăzi îmi face greață fie și numai mirosul clorului din apa de piscină. Nu mai pot nici să văd întrecerile la televizor”.

Din piscină la clapele pianului drumul a fost parcurs tot în stilul liber: un stil care o

apropie de personaje de talia lui Elton John și Joni Mitchell. „Ah, Joni Mitchell! Toți mă aseamănă cu ea și asta poate părea un semn bun. Totuși nu întotdeauna îți convine să auzi astfel de comparații. Sigur, ea e foarte bună, scrie texte splendide, foarte poetice, totuși mi-ar place să fiu considerată în funcție de ceea ce sint, nu de ceea ce amintesc”.

Aspirație legitimă pe care

doar Beverly Craven o poate îndeplini. Trecerea de la speranță la realitate e pasul cel mai dificil. Și poate, date fiind caracteristicile personajului, soluția e mai simplă decît s-ar crede: un plonjon acolo unde apa creației este mai albastră.

Traducere și adaptare după revista italiană „Tutto Spettacolo”

GHEORGHE CĂLIN

BUCURESTI '91

1. Eu sint Mauro
2. Geff Harrison ii spune bancuri in limba engleza unui "spectator"
3. Stefan Hrusca primeste discul de aur din partea lui Paul "Electrecord" Enigarescu
4. Bobby F cu limba scoasa la noi
5. Primarul capitalei a oferit, 20.000 lei

AM CITIT...

Programul de sală în care găsim 35 de fotografii, unele din copilăria soliștilor, a costat 90 de lei (prețul nu e trecut nicăieri), iar în sală se vindea cu 120, asociat cu două numere din „Actualitatea Muzicală” (7 lei fiecare). Nici un cuvânt despre artiști, 6 reclame, lista sponsorilor (scris în frunte, Rank-Xeros!) și atât. Fotografii, dacă erau color, tot meritau prețul, dar n-a fost cazul. Oricum, o afacere bună!

● „In Tineretul liber”, din 4 iulie, dl. Papazov confirmă că s-au purtat discuții despre venirea lui Elton John. Semnata-rii articolului subliniază că Sandra și Michael Crețu n-au fost primiți cum se cuvenea fiind tratați cu „o banală apă minerală”, la aeroport și transportați „nu cu microbuzele speciale pregătite, ci cu o mașină veche, ce avea o foaie de plastic în loc de geam. În fotografia alăturată, ni se precizează că era vorba de mașina personală a lui Gabriel Cotabiță.” Tot din „T.L.”, din 6 iulie, „Concursul de creație nu iese nici el din nota comună în ciuda eforturilor soliștilor de a ridica valoarea melodiilor”

(M. Bogatu). G. Inoan este supărat pe transpirația lui G. Cotabiță (nu doar pe mașina lui) și subliniază „declinul artistic greu de ascuns”. Despre Bonney M.: „...au demonstrat ce înseamnă adevăratul profesionalism în muzică”. Despre public: „A fost un spectacol extraordinar, greu de uitat, la care cei din sală au participat în cel mai direct sens al cuvântului!”

● Alte păreri în „Adevărul” de sâmbătă, 6 iulie: „Scămbățiile în mintea lor, probabil, au farmec și impresarul cred că-i sfătuiește să nu renunțe la nici un siretic... Deh, asta-i lumea, astea-s cîntecele lor, și ce mai contează că scot limba sau lieder-ul își arată pectoralii fragili... Păreri opuse ale Smarandei Oțeanu (față de cei de la „T.L.”) găsim și la capitolul G. Cotabiță. Despre Donella del Monaco (pe care „tinerii” o apreciază) își exprimă nedumerirea prezenței acesteia pe scena bucureșteană la o astfel de ocazie

● „Libertatea”, printre principalii organizatori, a rezervat o pagină în numărul din 4/5 iulie. „...în urmă cu 23 de ani, cînd micuțul Michael avea numai 11 ani a apărut pentru prima oară într-o emisiune de televiziune de... Titus Munteanu!!!” Legat de

jury: „Ar fi fost de dorit ca toți cei care au făcut parte din juriile de creație (Florin Bogardo, Adrian Enescu, Marius Popp, Dumitru Capoianu), respectiv „interpretare” (Ana-Maria Zaharescu, Valerian Mares, ș.a.), să fi fost prezenți și acum în loja „juraților” pentru a continua munca începută, asumindu-și în același timp toate responsabilitățile în ceea ce privește selecția”. Despre recitalul Loredanei: „Un recital deconectat ne-a oferit L. G. (în nota de exuberanță cu care ne-a obișnuit) în compania formației italiene Riccelli. Doar că aerul cam ostentativ dezinvolt al orchestrelor și solistei aducea uneori a program de local de noapte”

● Fotomontajul din 7 iulie este însoțit de câteva comentarii interesante: „...scenografia a intrunit o unanimitate — greu de atins — mai mult decât penibilul”

● „Elena Cirstea a pierdut și la acest festival șansa de a se impune ca stea a actualei generații de interpreți, de data aceasta datorită unei șuse angajate exact în perioada de pregătire a concertelor!” Deși ne-am propus să nu comentăm știrile din presă, aici trebuie să formulăm doar o întrebare, dacă nu două. Care generație, cînd so-

lista are 28 de ani și este considerată drept una dintre cele mai sigure și valoroase voci din țară? (Cîntă de 11 ani). De ce este „șuse” un contract al ei în Italia și altele nu? Dacă tot a venit pe 30 iunie acasă de ce n-a putut cînta în următoarele 7 zile? Schimbări în program am observat că s-au făcut. Un interviu cu Elena Cirstea va fi publicat în paginile revistei, săptămînile ce vor urma.

Din numărul 8/9 iulie „Libertatea”, citeva titluri care îndeamnă la reflecție și comentariu (vă invităm, dragi prieteni, s-o faceți fără rezerve). „Concursul de creație — triumful șlagărelor!”, „Regina Frumuseții '91 (care dintre cele două! — n.r.) — o candidatură serioasă pentru Miss World”, „Topirlăneșca bucureșteană vrea să se vadă la televizor”. (Și ce, a oprit-o careva?!)

„Pericol de icter pentru circotași — Festivalul a fost o reușită!”

Culese de GĂLBIOARA

Paginile VI, VII și XII sînt realizate de ORLANDA DELADI, ANDREI PARTOȘ și fotoreporterii DAN VATAMANIUC, LIVIU POPESCU și LIVIU MANECAN.

POP
Rock'n Sport

HORIA ALEXANDRESCU, director general al publicațiilor „Curierul național”, CONSTANTIN DRAGOMIR, redactor-șef, ANDREI PARTOȘ, coordonatorul revistei „Pop rock'n'sport”, VICTOR CIOBANU, director artistic, GABRIEL FLOREA, director de producție, ION ȘERBAN, tehnoredactor, SANDA LOTREANU și GABRIELA ȘEICARU, corectură.
STAN PELTEACU și ION CIUCESCU, editori.

Adresa redacției: București, sector 1, str. Ministerului nr. 2-4. Telefon 15 33 77.

POP
Rock'n Sport